

Ne, lažnik pa res nočem biti!

4. Laž je zelo grda reč.

Mneki vasi so imeli v zvoniku jako čudno uro, ki je drugače kazala in drugače bila, Vse se je smejalo tej norčavi uri. Najprej so se jezili nanjo domačini in jo zaničljivo imenovali: občinsko lažnivko. Potlej se je pa čudna slava te lažnive ure hitro raznesla na vse strani v devete vasi in še dalje. Kamor je kdo prišel iz one vasi, so ga začeli zbadati in porogljivo vpraševati, je li to res, da imajo tako in tako uro . . .

Glejte, še ura ni zanič in je le v posmeh ljudem, ako se laže, kako bi človek-lažnik mogel biti kaj prida!? — Ne le ura, marveč vsa vas je prišla radi nje ob dobro ime, kako bi si pač človek, ki se laže, mogel še ohraniti dobro ime in zaupanje? Pa saj to dokazujete dovolj jasno in glasno vi sami, dokler opazujete laž — pri drugih. S prstom kažete za takim in mu zasmehljivo kličete: „Lažnik, lažnik — fej te bodi!“ In če vam pripoveduje tudi kaj resničnega, pravite: „Kdo mu bo verjel, — ta se laže!“ Pa še dalje greste v svoji obsodbi. Ako ga vam začne kdo hvaliti zaradi njegovih drugih lepih lastnosti, se takoj razkoračite in kar nobene pohvale ne dopustite, češ, ali to človeče boste hvalili; nič ni vredno, — lažnivo je!

Tako pošteno in korenito ste obsodili lažnika! Pa ste jako čudni vi, mladi sodniki! Čeravno ste tako navdušeno izmivali grdo laž pri drugih, vendar greste, pa lažete — sami! Ali je to pošteno? Že sami ste se obsodili, še predno ste storili hudobijo; potlej pa še pričakujete, da bi vas kdo spoštoval? Ne boš, Jaka! Kakor ste vi obsodili druge, tako bodo drugi vas, ako je vaš jezik res tak. kakor kazalo na oni vaški uri, o kateri sem vam pravil poprej-le.

Tej človeški obsodbi naj pridenem še trojno božjo obsodbo iz sv. pisma, kakor je razlagal „Angelček“ že prvo leto (1887).

Z lažjo se lažnik korak za korakom oddaljuje od Boga, ki je neskončna resnica in neskončna lepota, ter

se približuje satanu, ki je tako ostuden in grd, da si nič gršega niti misliti ne morete. Ko nam je ljubi Jezus hotel nekoliko opisati tega grduna v peklju, katero lastnost njegovo nam je posebno povdarjal? Omenil sem vam mimogredé že zadnjič. Imenuje ga kar naravnost lažnika, in sicer takega lažnika, ki ga je sama laž, češ, da „iz svojega govori“, kadar laže. Imenuje ga pa tudi „očeta (pričetnika) laži“, ker ta je bil prvi na zemlji, ki se je lagal. Pa kako se je zlagal? Laž ni bila lahka reč za satana, ki je bil zgolj duh; moral si je poprej jezik izposoditi od katere telesne stvari. In kje si ga je izposodil? Strah in groza! — kača, naj-ostudnejša žival, je satanu posodila jezik: prvo laž na zemlji je izrekel — kačji jezik, hudobni duh si jo je bil pa izmislil. Mladi lažnik, ali te ni nič sram, nič strah?

Druga sodba o laži se glasi v sv. pismu tako-le: „Laž nive ustnice so Gospodu gnusoba!“ Oj, mali lažnik, ali se ti te svete besede ne zdijo še dovelj krepke in ostre? Kako pa, hočeš, da naj ti Bog popiše tvoje grde ustnice? Kaj naj ti pa še reče, če ti to ne zadostuje!? Ko bi bila tvoja usta vsa ranjena, krvava, od raka razjedena... Bogu neskončno dobrotljivemu bi se smilil; a ker so lažniva, se gnusijo Najsvetejšemu!!

Tretja sodba sv. pisma o laži je pa potrdilo one sodbe, s katero ste že vi sami obsodili laž. Laž namreč otemni in ogrdi še to dobro, kar ima sicer lažnik na sebi. Najlepše lastnosti in čednosti nimajo prave cene, če se jim pridruži grda laž. Zato pravi sveto pismo: „Grdi madež je laž na človeku!“ Res, tako grd je ta madež, da zamaže še drugo dušno lepoto. Naj bi bil lažnik sicer še tako hvalevreden, vendar si ga ne upa nihče odkritosrčno pohvaliti, marveč vedno se pomilovalno pristavlja: „Ko bi se le ne lagal!“

Če hočete torej, da bode res krasno ostalo sve-tišče vašega srca, trdo zapirajte vrata pred vsako lažjo!

